

the 1960s
รักแรก
ใจ
ตลอดอ่าน

ตลอดอ่าน

ตลอดอ่าน

อวังซอล เขียน
Pakjit_incanus ภาพ
พิมพ์ครั้งที่ 1

every

ทดลองอ่าน

every

ทดลองอ่าน

the 1960s ฤททพบุรุษนักเอด 1

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

everY

@everY_2015

คำนำ

'เหรียญมีสองด้านฉันใด มนุษย์ย่อมมีทั้งด้านมืดและด้านสว่างฉันนั้น'

เราอาจได้ยินหรือเห็นผ่านตามาบ้างกับประโยคดังกล่าว และเมื่อคิดดูดีๆ แล้ว ชีวิตของคนเราก็เป็นเช่นนั้นจริงๆ เพราะทุกคนย่อมมีทั้งด้านดีและด้านไม่ดี มีทั้งด้านมืดและด้านสว่าง อยู่ที่ว่าเราอยากจะเป็นด้านใดมากกว่ากัน หรืออยากจะทำพลิกกลับไปใช้ชีวิตในด้านที่ดีกว่าหรือไม่

เช่นเดียวกับ 'ชัย ตาเหยี่ยว' นักเลงมือฉกาจแห่งพระนครในยุค 2506 ที่แม้ด้านหนึ่งจะเป็น 'นักเลง' ผู้แสนเลือดเย็น ก็มารับใช้ผู้มีอิทธิพลมืดอย่างซื่อสัตย์ แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าอีกด้านชัยก็มีหัวใจที่อ่อนโยน และเป็น 'สุภาพบุรุษ' เช่นกัน โดยเฉพาะกับครอบครัว เพื่อนพ้อง และ 'แสงดาว' หนุ่มน้อยหน้าใสไร้เดียงสาที่ก้าวเข้ามาในชีวิตเทาๆ ของชัย ทำให้โลกสีเทาของเขาถูกแต่งแต้มด้วยสีส้ม ซึ่งดูเหมือนชัยจะให้ความเอ็นดูเจ้าดาวดวงน้อยดวงนี้เป็นพิเศษ

ทว่าเส้นทางนักเลงที่ชัยเลือกเดินนั้นเต็มไปด้วยอันตราย ถึงขั้นเสียเลือดเนื้อ หรือแม้กระทั่งชีวิตของตนได้ตลอดเวลา แล้วเขาจะใช้ชีวิตในดงอันตรายได้อย่างไรปลอดภัยหรือไม่ และความสัมพันธ์ระหว่างเขากับแสงดาวจะดำเนินไปอย่างไร หากพร้อมเอาใจช่วยสุภาพบุรุษนักเลงผู้นี้แล้ว ก็มาร่วมย้อนเวลากลับไปในยุคคร็อกแอนด์โรล และติดตามเรื่องราวของเขากันได้เลย

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แตกต่างกันจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง
การทำร้ายทางร่างกายและจิตใจ การตาย การฆาตกรรม
การทรมาน การบูลลี่ การกล่าวถึงเลือด
การขายบริการทางเพศ และการมีอคติต่อชาติพันธุ์อื่น
ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อทางจิตใจ
สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทนำ

'อย่าไปเลยบางกอก ข้าชอกใจ'

ลอสแอนเจลิส, สหรัฐอเมริกา

ปีปัจจุบัน

แสงดาวในวัยเจ็ดสิบหกปีกะพริบตาถี่ๆ เมื่อพบว่าตนผล็อยหลับไปบนเก้าอี้ริมที่นั่งนุ่มสบาย เขาไม่รู้ตัวเลยว่าเคลิ้มหลับไปทั้งที่ข้างนอกยังสว่าง ชายชรากระชับผ้าคลุมไหล่เพราะรู้สึกถึงลมหนาวที่ระคายผิว แม้ช่วงนี้จะยังไม่ถึงฤดูหนาว หากเป็นเพียงปลายฤดูใบไม้ร่วง แต่แสงดาวที่ผิวบางลงตามกาลเวลาก็อึ้งรู้สึกเย็นอยู่ดี

มือที่มีรอยกระหยาบวิโมตฮิตเตอร์มาถือ แต่แล้วก็ตัดสินใจวางมันลงที่เดิม เมื่อรู้สึกว่าได้หนาวอะไรขนาดนั้น ก่อนจะต้องเลิกคิ้วขึ้นเมื่อพบเข้ากับไอโฟนสีดำบนโต๊ะรับแขกที่ไม่ใช่ของตน *คงเป็นอีกคนที่ลืมนั่งไว้ก็ตามเคย*

เขาเอื้อมไปคว้ามือถือขึ้นมา พยายามปลดล็อกหน้าจอมือถือด้วยรหัสผ่านหกหลักจนผลออกไปกดมั่วชั่วโดนแอปพลิเคชันเพลง

"Wise men say

Only fools rush in

But I can't help

Falling in love with you

(คนฉลาดกล่าวว่าไว้ว่า

มีแต่คนโง่งมเท่านั้นที่เร่ร่อน
แต่ผมไม่อาจหักห้ามใจ
ที่จะตกหลุมรักคุณได้เลย)

Shall I stay?

Would it be a sin

If I can't help

Falling in love with you?

(ผมควรจะต้องไปไหม

มันจะกลายเป็นบาปหรือเปล่า

ถ้าเกิดว่าผมหักห้ามใจ

ที่จะตกหลุมรักคุณไม่ได้)**

รอบดวงตาที่มีร่องรอยยับย่นตามกาลเวลา ยิบยิบเมื่อบทเพลงอมตะ
ทำให้หวนคิดถึงช่วงเวลาในอดีต เมื่อครู่แสงดาวก็ฝันประหลาด เขาฝันถึงสมัย
วัยหนุ่ม...ตอนที่ตนอายุเพียงสิบหกปี ฝันถึงเมื่อครั้งที่เขายังเป็นนายแสงดาว
ที่เดินทางตามเส้นชะตาชีวิต บัดนี้แสงดาวอายุเจ็ดสิบหกปี แม้สายตาจะฝ้าฟาง
ไปบ้าง แต่ความจำยังดีไม่มีที่ติ โดยเฉพาะกับเรื่องเก่าก่อนในช่วงเวลานั้น
น่าแปลกที่เขายังคงจำทุกรายละเอียดได้ดีราวกับมันเป็นหนังสือเล่มโปรดที่
อ่านจนท่องจำได้ทุกบรรทัด จำได้ว่ากาลเวลาผ่านผันอย่างรวดเร็วราวสายลม
ต่างจากยามนี้ที่เวลาช่างเดินช้าจนเหมือนว่าเข็มนาฬิกาที่ได้ตายไปแล้ว เขายัง
จำได้ดีถึงคำคั้นนั้นที่ได้พบกับชายผู้ต่อมาได้เปลี่ยนโลกทั้งใบของเขา

นรชัย เอี่ยมเจริญ

กรุงเทพมหานคร, ประเทศไทย

พุทธศักราช 2505

* เพลง Can't Help Falling in Love ขับร้องโดยเอลวิส เพรสลีย์

พระนครในยุคนั้นเป็นหนึ่งในเมืองที่อุดมไปด้วยแสงสีเสียงอย่างถึงที่สุด ล้ำสมัยกว่าเมืองใดอื่นในประเทศไทยด้วยมีแท็กซี่แล้วเหมือนเมืองนอก ธุรกิจคลับบาร์กำลังอยู่ในช่วงรุ่งโรจน์ นักร้องนักดนตรีที่เคยถูกค่อนขอตัวว่า เต็มกินรำกิ้นกลายเป็นอาชีพที่ความต้องการทางตลาดสูง ประเทศไทยรับอิทธิพลจากตะวันตกอย่างเต็มปรี๊ โดยเฉพาะจากสหรัฐอเมริกา ทั้งเสื้อผ้า ทรงผม ภาพยนตร์ และบทเพลง วิทยุรุ่นชายล้วนมีเอลวิส เพรสลีย์และเจมส์ ดีนเป็นขวัญใจ ถึงกับมีคำพูดฮิตที่ว่า

'จิตใจเป็นเอลวิส ความคิดเป็นเจมส์ ดีน'

ไม่ใช่แค่ในไทย แต่ทั้งสองคนล้วนเป็นแม่แบบของวัยรุ่นทั่วโลก นี่คือนิยามยุคซิกซ์ตี้ส์ ยุคร็อกแอนด์โรล หรือยุคเรโทร ตามแต่ผู้ใดสะดวกใจจะเรียกขาน หากแต่บรรดาจ๊ิกโก้และจ๊ิกกีไทยมีชื่อเรียกเฉพาะของตัวเอง ทุกคนต่างพร้อมใจกันเรียกกันว่า 'โก้หลังวัง'

เหตุที่เป็น 'โก้หลังวัง' ก็เพราะเป็นแหล่งชุมนุมของบรรดาหนุ่มๆ ทั้งหลายที่นิยมกรีดกรายกันอยู่แถววังบูรพาภิรมย์ซึ่งในยุคนั้นมีโรงภาพยนตร์ชั้นนำซึ่งเป็นที่นิยมในหมู่วัยรุ่นอยู่สามโรงคือ คิงส์ ควีนส์ และแกรนด์ และเนื่องจากแหล่งบันเทิงราคาจับต้องได้มีอยู่อย่างจำกัดจำเขี่ย ดังนั้นคนหนุ่มสาวทั้งหลายจึงมักนัดพบกันตามหน้าโรงภาพยนตร์ดังๆ...นอกจากนั้น บรรดาร้านหนังสือ ร้านแผ่นเสียง ร้านอาหารต่างๆ ก็มักไปกระจุกอยู่บริเวณโรงภาพยนตร์เช่นกัน

แสงดาว ศิริรักษาอายุเพิ่งสิบหกปีเท่านั้น เข้ามาพระนครอย่างคนตัวเปล่า แสงดาวเป็นเด็กหนุ่มผิวขาว ติดจะผอมไปนิดเพราะอดยาก และสูงน้อยกว่าเด็กหนุ่มในวัยเดียวกัน แสงดาวไม่มีสตางค์เรียนหนังสือต่อ และไม่มีคนส่งเรียนอีกต่อไป บ้านนอกที่เป็นบ้านเกิดนั้นแร้นแค้นเกินกว่าจะมั่งนให้ทำเด็กหนุ่มจึงตัดสินใจมาตายดาบหน้าโดยการขายทรัพย์สินสมบัติที่มีและนั่งรถไฟมาจนถึงกรุงเทพฯ ด้วยคิดว่าเวลานี้เมืองหลวงคงมีงานรออยู่ แสงดาวได้ยินมาว่าบางบ้านที่รวยมากถึงกับมีโทรทัศน์จอขาวดำซึ่งเป็นสิ่งที่แสงดาวไม่เคยเห็นมาก่อนเลยตั้งแต่เกิดมา

บัดนี้แสงดาวมีเงินติดตัวน้อยแสนน้อยและไม่มีญาติอื่นใดในเมืองหลวงแห่งนี้ ความคิดที่ดีที่สุดจึงเป็นการมุ่งหน้าหางานเท่าที่คนมีความรู้เท่าหาสิ่งจะทำได้ รวมถึงหาที่พักหัวนอน จนในที่สุดหลังจากเตร็ดเตร่อยู่สองวัน แสงดาวก็ได้งานที่คลับแห่งหนึ่ง โดยทำหน้าที่เป็นบอยหรือเด็กเสิร์ฟ แก้วแกมมีที่พกให้กับแสงดาวด้วย มันเป็นห้องไม้กระดานที่นอนเรียงกันเจ็ดคน แสงดาวอายุน้อยที่สุดในนั้น ต้องคอยช่วยเก็บที่นอนให้พี่ๆ และได้เข้าห้องน้ำเป็นคนสุดท้าย ชีวิตในเมืองหลวงเร่งรีบ ผู้คนค่อนข้างกระด้างเมื่อเทียบกับบ้านเกิดที่แสงดาวจากมา หากเท่านั้นก็ดีนักหนาแล้ว อย่างน้อยแสงดาวก็ไม่ตายข้างถนน แสงดาวคิดปลอบตัวเองในใจ

"ไอ้ยาย ตายแล้ว ทำงานมาจะอาทิตย์หนึ่งอยู่แล้ว ยังผูกโบไม่เป็นอีก เหยอะ!" เสียงนักร้องสาวคนดังของคลับแหวกอย่างรำคาญตักกับโบตรงคอที่หลุดลุ่ยของแสงดาวขณะที่หล่อนกำลังเติมหน้า

"ขอโทษจ๊ะ"

"จ๊ะเจ้อะอะไรกัน บ้านนอก!" หล่อนส่งเสียงจิกจักอย่างขัดใจ "อยู่พระนครแล้วก็ต้องหัดปรับตัวกับเขาบ้าง แล้วไหน่น้ำของฉันทะ เอามาให้สักทีสิ!"

"นี่จ๊ะ คุณแหว"

"ว้าย!!" หญิงสาวร้องลั่นเมื่อแสงดาวรีบจนขาขัดกันแล้วเกือบทำน้ำหกใส่ชุดของหล่อน เป็นโชคดีที่แววลูกหลบได้ทัน หล่อนกรีดเสียงสูงอย่างอารมณ์เสีย "ไอ้แสง!! ไอ้บรรลัย!!"

"อะ...ขอโทษจริงๆ จ๊ะ"

"ไอ้เหี้ย ไอ้แหว ถ้าชุดกูเปียกจะทำยังไงอะ!" หญิงสาวยังคงกรี๊ดร้องดั่งลั่นห้องแต่งตัว ฟันคำมธุรสวาทอย่างหยาบคายไม่เข้ากับใบหน้าที่เดิมเคืองสำอางจนสวย ผมที่ทำเป็นลอนของหล่อนก็ลั่นไปด้วย เจินดที่ได้ยินเสียงก็รีบเข้ามาห้าม

"ไม่เอาน่าแหว เดี่ยววันนี้เสียโฉมมานะ ไม่อารมณ์เสียสิ"

"ก็เจ็ดดูไอ้แสงมันสิ!! เซอขนาดนี้ ถ้าชุดแหวเปียกไปจะทำยังไง!" หล่อนกระพืดกระพืด

เจนิดปรายตาหันไปมองเด็กหนุ่มที่บัดนี้ยืนตัวสัน
"แกละไปหลังร้านเลยไอ้แสง ไปให้พันๆ หูพันๆ ตาแววเขาเดี๋ยวนี้
แววใจเย็นๆ นะจะ ไม่ตะโกนลิ ประเดี๋ยวเสียงก็แหบพรอก..."

ร่างผอมบางของเด็กหนุ่มรีบวิ่งไปที่หลังร้าน อยากรจะเข้าไปช่วยพวก
คนงานล้างจานแต่ก็กลัวจะทำจานแตกเหมือนเมื่อวันก่อนจนถูกตำ เด็กหนุ่ม
รู้สึกเหนื่อยล้าและอยู่ผิดที่ ตั้งแต่มาพระนครไม่มีอะไรที่ได้ตั้งใจสักอย่าง
แสงดาวซึกเข้าไปสำหรับที่นี่ ใงเกินไปสำหรับที่นี่ ไม่มีวันใดที่เขาจะไม่ถูก
ตะคอกดูตำ กระบอกตาของเด็กหนุ่มแสบร้อน เขาทั้งว่าแหวและเหนื่อยอ่อน
หากแต่ไม่ทันที่น้ำตาจะได้กลั่นออกมาเป็นหยด เสียงซึกหัวก็ดังขึ้น

"แสง วันนี้แขกเยอะ ทิปน่าจะงาม ไม่ไปเสิร์ฟหรือ" เสียงพี่ยศ หนึ่งในรุ่นพี่
ที่นอนห้องเดียวกันเอ่ยเรียก แสงดาวใช้หลังมือป้ายตาเร็วๆ แล้วตอบ

"ไม่จ๊ะ เจนิดเพิ่งไล่แสงมาหลังร้าน..."

"งั้นหรือกรี้ มีเรื่องอะไรรีเปล่า"

"เปล่าจ๊ะ"

แสงดาวตอบไม่ตรงกับความจริง แต่ถึงอย่างนั้นยศก็ไม่ได้เอ่ยถาม
เพิ่มเติมเพราะไม่นึกใครรู้ปัญหาของผู้อื่น

"ถ้าอย่างนั้นก็เก็บกวาดหลังร้านนี้หน่อยก็แล้วกัน" ยศเอ่ยถึงบรรดา
ขวดเปล่าที่อยู่ไม่เป็นที่ไม่เป็นทางรวมถึงถังไม้ทั้งหลาย "คนมันไม่พอ วันนี้
พวกเสี่ยโซคมาซะด้วย"

"จ๊ะ พี่ยศ"

"พวกไม่กวาดอยู่ตรงไหนจำได้นะ"

แสงดาวตอบจะอีกครึ่งแล้วพยักหน้า และเมื่อยศจากไป แสงดาวจึง
ได้ลุกขึ้นจัดการเก็บขวดน้ำอัดลมและขวดเหล้าเบียร์ทั้งหลายให้เข้าที่เข้าทาง
แสงดาวถลกแขนเสื้อสีขาวทั้งสองข้างขึ้น ทำงานอย่างตั้งอกตั้งใจแม้
ไม่มีใครเห็น เขาเรียงลังน้ำอัดลมทั้งหลายให้เป็นที่เป็นทาง จัดการเก็บกวาด
ไปได้มากจนตอนนี้เหลือแต่พวกขยะ เด็กหนุ่มจึงเดินไปหยิบไม้กวาดทาง

มะพร้าว แล้วเดินกลับมาที่เดิมหวังจะทำงานให้เสร็จสิ้น

หากแต่เสียงตะโกนและเสียงอึกที่กึกก้องที่ดังเจนนเสียงดนตรีและเสียงร้องเพลงสากลของนักร้องสาวกลบไม่มีดกกลับใกล้เข้ามาทุกทีจนแสงดาวตัวแข็งที่อดด้วยรู้ดีว่าแม่ต่อนี้จะเป็นยุคที่เริ่มรับวัฒนธรรมตะวันตก หากก็เป็นยุคที่บ้านป่าเมืองเถื่อนที่สุด เหล่านักเลงหัวไม้อันธพาลและผู้มีอิทธิพลกว้างกันเต็มเมือง นักเรียนช่างกลตีกันไม่เว้นแต่ละวัน อันธพาลมีอำนาจกว่าตำรวจ แม้ท่านจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์จะพยายามล้างบางพวกอันธพาลและอาชญากรสักเพียงใด แต่ก็มีที่เล็ดลอดไปได้ไม่น้อย ไหนจะพวกเกิดใหม่อีกมากโข

แสงดาวหยุดอยู่กับที่ พยายามซ่อนตัวในเงามืดหลังผนังอาคารที่ตั้งขึ้นสูงจนท่วมหัว เขากำด้ามไม้กวาดเอาไว้ราวกับมันเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์

แล้วเพียงพริบตาเดียว กลุ่มชายฉกรรจ์ห้าคนก็รุมกันเข้ามาตรงบริเวณที่แสงดาวเคยนั่งจัดของ ทั้งห้าเข้าตะลุมบอนกัน ห้าหันกันมองเอาเป็นเอาตาย มีชายสองคนถือมีดไว้ในมือ แล้วคนหนึ่งก็จ้วงแทงใส่ศัตรูสำเร็จจนท่อนแขนของชายร่างสูงอีกคนเลือดไหล หากก่อนที่ความวุ่นวายจะดำเนินไปมากกว่านี้ ชายร่างสูงที่ถูกแทงก็ใช้มือขวาคว้าอะไรบางอย่างออกมา เขายังมันอย่างแม่นยำไปตามร่างของศัตรูในทุกทิศ เคลื่อนไหวไวดูจความเร็วแสง

ปัง...ปัง...ปัง...ปัง...!

เสียงปืนสั้นดังพอดีกับเสียงจุดพลุเฉลิมฉลองข้างนอก ศพสี่ศพนอนหงายอ้าปาก ตายสนิทราวกับไม่เคยมีชีวิต เกือบยกวิ่งไปกับบรรดาขยะและขวดเปล่าที่แสงดาวยังเก็บไม่เสร็จ เลือดสีแดงฉานจากศพไหลออกมาเป็นวงกว้าง...หากจู่ๆ กลับมีร่างหนึ่งกระตุกขึ้นมาจากพื้น ชายร่างสูงไม่เสียเวลาคิด เขาเหินยวไวกเป็นยิงซ้ำที่ท้องน้อยของผู้นั้นทันใด ร่างนั้นแน่นิ่งไปราวกับปลาน็อกน้ำ เลือดสีแดงสดกระเซ็นใส่แขนและซีกหน้าขวาของผู้ยิง

แสงดาวตัวสั่นเทาตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า สิ้นเสียงจนผลอทำดิ่งน้ำอึดลมขยับไหว ชายผู้ถือปืนรู้สึกถึงมันได้อย่างรวดเร็ว เขาเล็งปืนมาที่แสงดาวที่บัดนี้ลมหายใจขาดห้วง ดวงตาทั้งสองคู่สบกันท่ามกลางเสียงดนตรีสดที่ดังได้ยินมาจากในคลับและเสียงพลุเฉลิมฉลอง

แสงดาวไม่ยอมเชื่อว่าคุณจะมาเยือนเขาเร็วกว่าที่คิด เขาตัวเย็น รวากับน้ำแข็ง ความกลัวคือปลาน้ำลึกที่วิ่งหนี เขาไม่อาจแม้แต่ขยับตัว ไม่กล้าแม้แต่จะหลับตา ลมหายใจสุดท้ายของแสงดาวกำลังจะกลายเป็นเพียงก้อนมวลอากาศที่ร้อนระอุก่อนสุดท้าย

หากทว่า...

ชายร่างสูงลดป็นในมือลง แต่ยังคงมองแสงดาวตาไม่กะพริบ แสงดาวไม่อาจล่วงรู้ว่าอีกฝ่ายคิดอะไรในใจ ดวงตาสองชั้นของเขาโต คมเข้ม ล้ำลึก มันราวกับแม่เหล็กที่ดึงดูดให้แสงดาวไม่อาจจะสายตาไปมองที่อื่นได้ แม้แต่เค้าโครงหน้าของเขาเองก็คมคร่ำม แก้มตอบ หน้าผากกว้าง จมูกยาวโด่ง รับกับคาง บนใบหน้านั้นมีแผลเป็นประดับอยู่จางๆ ยาวจากข้างโหนกแก้ม จนเกือบถึงหู เขามีสีหน้าไร้อารมณ์ทั้งที่เพิ่งกระทำการฆาตกรรมไปหมาดๆ เป็นชายรูปหล่อที่แสนเลือดเย็น

"น้อง"

"...!" เสียงทุ้มต่ำที่เปล่งออกมาจากริมฝีปากหยักทำให้แสงดาวสะดุ้งเฮือก "ชื่ออะไร"

"..." แสงดาวไม่แน่ใจว่าคนผู้นั้นพูดกับตนหรือเปล่า แต่เสียงทุ้มก็ย้ำอีกครั้ง

"ชื่ออะไร"

"...สะ...ดาว..." ริมฝีปากที่เกร็งเครียดจนปิดสนิทส่งเสียงออกไปได้เท่านั้น

"ชื่อดาวหรือ"

หากหูของอีกฝ่ายกลับตีราวสัตว์ป่า เสียงนั้นถามกลับอย่างไร้พิษภัย แต่แสงดาวยังคงตัวสั่น เขาไม่อาจหายกลัวได้เมื่อเพิ่งเห็นชายผู้นี้กระทำการฆาตกรรมถึงสี่ศพ...และเขากำลังจะกลายเป็นศพที่ห้า แสงดาวทำอะไรไม่ถูก ทว่าอีกฝ่ายก็ไม่ถามย้ำเขาต่อ ร่างสูงยังคงนิ่งไม่ไหวติงก่อนจะเอ่ย

"ดาว ไปสิ"

"..." อะไรนะ

"ไปสิ"

"..."

"ไป เดี่ยวนี้"

ไม่มีสัญญาณแห่งการล้อเล่น ใบหน้าและแววตาของชายผู้นั้นฉายแววจริงจังอย่างที่สุด แสงดาวที่งัดตามไม้กวาดทางมะพร้าวเสียดัง แล้ววิ่งลนลานหนีผ่านตัวชายผู้นั้นทั้งที่ใจเต้นกระหน่ำจนเจ็บลิ้นปี่ เด็กหนุ่มวิ่งไปยังห้องน้ำ เปิดประตูส้วมแล้วอาเจียนลงชักโครกจนไร้อารมณ์แรง ไม่มีสติคิดเรื่องใดอีกต่อไป

ตอนนั้นแสงดาวไม่รู้เลยว่าทำไมชายผู้นั้นถึงปล่อยให้เขารอดชีวิต ทั้งที่น่าจะฆ่าเขาก่อนได้ง่ายๆ รวากับฆ่าผักปลา

เหมือนกับที่...รู้ว่าเลย...ว่านับจากวันนั้น เขาได้กลายเป็นโลกทั้งใบของชายผู้นั้น...

บทที่ 1

'ยิ่งคนต้องยิ่งให้ตาย เพราะถ้ามันไม่ตาย เราตาย'

แกริ่งงงงงงงงง!

นรชัย อายุยี่สิบสองปี ลืมตาตื่นขึ้นเพราะเสียงที่ดังมาจากห้องครัว เขาเปิดตาขึ้นเพื่อตื่นสู่โลกขาวดำอีกครั้ง ไซ้... ไซ้ตาบอดสีแต่กำเนิดไม่ใช่เพียง บอดแดง-เขียวหรือบอดน้ำเงิน-เหลืองเช่นคนทั่วไป แต่เขาไม่เห็นสีสันใด ๆ ทั้งนั้นนอกจากสีขาวดำ ไม่รู้ว่าสีสันอื่นๆ ที่ผู้คนพากันเรียกมันเป็นอย่างไร เขาก็แค่เห็นมันตามโทนในสายตาของเขา และอาศัยความจำในการใช้ชีวิต เพราะหมอบอกว่าโรคนี้ไม่มีทางรักษา

ชัยรีบรูดออกจากเตียง เดินโฉบไปที่ครัว ตอนนี้อย่างหึกโหมงเข้าเท่านั้น เขาเห็นหม้อใบเก่านอนอยู่บนพื้นครัว มีหญิงวัยกลางคนในผ้าถุงและเสื้อ คอกระเช้าที่ตัวสั้นเทาๆ ก้มลงจะหยิบมัน ชัยจึงปราดเข้าไป

"แม่ แม่ทำอะไร"

"อ้าว แม่ทำชั้ยตื่นหรือลูก ขอโทษที แม่จะต้มแกงหน่อย..."

"แม่ไม่ต้อง เดี่ยวชั้ยทำให้ แม่อยากกินอะไร"

"ไม่เป็นไรลูก แม่ทำเอง..."

"ไม่เป็นไรอะไรแม่ นิ่งเร็ว เดี่ยวชั้ยทำให้" ร่างสูงยิ้มน้อยๆ ประคอง มารดาที่ตัวสั้นตลอดเวลาให้ไปนั่งบนเก้าอี้พลาสติกสีลอก แล้วยอบตัวลงตรง หน้าหล่อนเนื่องจากเขาตัวสูง เขาไม่อยากจะหล่อนต้องแหงนหน้าให้ลำบาก "แม่อยากกินแกงไช้ไหม เดี่ยวชั้ยดูก่อนว่ามีอะไรเหลือบ้าง แล้วเดี๋ยวชั้ยทำให้"

แม่มกิน"

"โธ่ ชัย...เดี๋ยวชัยก็ต้องไปทำงานอีก..."

"เรื่องแค่นี้เองแม่" เขาหันไปยิ้มให้มารดาขณะเปิดตู้เย็นมองหาของสดที่ยังเหลือ เมื่อเห็นว่าข้างในมีอะไรเหลืออยู่บ้างก็ตัดสินใจจะทำแกงจืดหมูสับให้มารดารับประทาน "เอาไข่ดาวด้วยไหมแม่ เดี่ยวชัยทอดให้"

"ขอใบเอนะลูก ขอให้เจริญๆ นะ"

หญิงวัยกลางคนยังคงตัวสั้นจนเสียงสั้น ชัยพนมมือขึ้นเป็นการรับพรจากบุพการี ก่อนจะรีบซ่อนแขนไว้ด้านหลังเพราะกลัวอีกฝ่ายจะเห็นว่าตนถูกแทงมา มารดาของเขาป่วยเป็นโรคสันนิบาตลูกนก หรือเรียกตามฝรั่งว่าโรคพาร์กินสัน ชื่อฝรั่งเช่นนี้หล่อนเรียกไม่ถนัด มักบอกคนอื่นว่าตัวเองป่วยเป็นโรคลูกนก ชัยเองก็เรียกตามนั้น

ชัยสัมผัสผลึกของเกลือและน้ำตาลด้วยปลายนิ้ว เพื่อแยกแยะให้แน่ใจ จึงตะขุ่นมาชิมอย่างละนิด แล้วจึงปรุงแกงจืดต่อ

"แม่มกินข้าวต้มด้วยไหม"

"ไม่ต้องลูก แม่มกินข้าวสวยได้"

"กินข้าวต้มดีกว่าแม่ เดี่ยวชัยต้มให้นะ จะได้ไม่ต้องเคี้ยวเยอะ"

"โธ่ ลำบากชัยไปหมด..."

"ไม่ลำบากเลยแม่" ชัยยิ้มให้มารดา แล้วจึงตักข้าวสวยที่เหลือในหม้อที่หุงตั้งแต่เมื่อคืนวานมาทำเป็นข้าวต้ม กะว่าถ้าทำแกงจืดเสร็จก็จะใช้เตานี้ทอดไข่ดาวให้มารดากับตัวเองกิน ระยะเวลาที่รอเขาขอลูกไปล้างหน้าถูฟันเร็วๆ แล้วจึงกลับเข้ามาพอดีกับที่แกงจืดเดือดปุด

"แกงจืดเสร็จแล้วแม่ แม่รอข้าวต้มสักประเดี๋ยวนะ"

"จะชัย เอ้อ เมื่อคืนกลับก็โง่ลูก"

"กลับตึกนิดหน่อย...ชัยปลุกแม่หรือ" ชายหนุ่มมองหน้ามารดา เขาอุตส่าห์ย่องเข้าบ้านเงียบๆ ตอนสามทุ่ม

"เปล่า แต่แม่จำได้ว่าไม่ได้ยินเสียงชัยเข้ามา"

"แปลว่าแม่หลับสนิทไง ดีแล้วแม่ แม่ต้องพักผ่อนเยอะๆ นะ"

"แล้วทำงานเมื่อคืนเป็นไงบ้างลูก"

ชัยมองกระทะที่มีน้ำมันหมูกำลังค่อยๆ เดือด...

"ยังไม่มีอะไรเลยแม่ แค่คุยแผนงานกับเสี่ยแล้วก็ดูทั่วๆ ไป" ชัยตอกไข่สองฟองลงกระทะ มันส่งเสียงซ่า เขารอจนด้านหนึ่งสุกดีแล้วจึงใช้ตะหลิวพลิกอีกด้าน ในที่สุดข้าวเช้าวันนี้ก็เสร็จ ชัยถือจานที่บรรจุไข่ดาวสองฟองไปวางบนโต๊ะ เขาเป่าข้าวต้มให้มารดาทุกคำก่อนป้อนหล่อน จนกระทั่งหญิงวัยกลางคนยกมือสั้นๆ ขึ้นโบก

"พอแล้วลูก..."

"พออะไรแม่ แม่กินอีกนิดนะ เดี่ยวจะได้กินยา"

ชัยป้อนข้าวให้มารดาได้อีกสี่ห้าคำหล่อนก็ขอหยุด

"แล้วชัยไม่กินหรือลูก"

"ชัยค่อยกินก็ได้ แม่อิ่มแล้วจริงๆ เหรอ"

"จริงๆ"

"งั้นชัยจะกินแล้ว แม่จะกลับห้องไปนอนต่อใหม่ เดี่ยวชัยพาไป"

"ไม่ต้อง แม่อยากนั่งเป็นเพื่อนชัย"

ชัยยิ้มแล้วพยักหน้าให้มารดา เขาเดินไปตักข้าวต้มมากินบ้าง หญิงวัยกลางคนมองลูกชายคนเดียวอย่างมีความสุข หล่อนดีใจที่มีลูกดี...ชัยเป็นคนดี... พ่อของชัยที่อยู่บนสวรรค์ก็จะต้องภูมิใจ

ชัยวางช้อนลงหลังกินข้าวต้มใส่ชื้อกับไข่ดาวคนเดียวจนหมดหม้อแล้วเริ่มเอ่ยด้วยน้ำเสียงเรียบๆ

"แม่ เดี่ยววันนี้ชัยกลับตึกนิดหนึ่งนะ ไปทำงาน แม่นอนก่อนเลยไม่ต้องรอ"

"งานอะไรลูก..."

"เหมือนเดิมแหละแม่ ไปกับเสี่ยโชค"

หญิงวัยกลางคนพยักหน้า "ชัยระวังตัวนะลูก พวกนักเลงอันธพาลมันเยอะทางการกวาดล้างกันไม่หวาดไม่ไหว เดี่ยวนี้พกปิ่นผาน้ำไม้กันเป็นว่าเล่นคนดี ๆ ก็ชอบชวยถูกลูกหลง แม่ไม่อยากจะให้ชัยเป็นอะไรไป ไม่อยากจะให้ชื้อรล

กลางคืนด้วย ชัยตาไม่ดี..."

ชัยยกมือมารดาขึ้นมาแนบแก้มของตน ยิ้มบาง "ชัยไม่เป็นอะไรหรอกแม่ เดี่ยวเสร็จงานนี้เสียเขาจะให้เงินมาใช้อีก แล้วเดี๋ยวชัยจะพาแม่ไปตามนัดหมอนะ"

"อืม...แล้วเดี๋ยวชัยจะออกจากบ้านกี่โมง"

"คงออกสักสามสี่โมง ไปเจอสิงห์กับคล้ายที่ร้านโกจ้งสักหน่อย"

"ก็ดีแล้วชัย...ไปเจอเพื่อน ๆ บ้าง...แล้วนี่สิงห์เป็นยังไง บอกสิงห์ตั้งใจเรียนนะ"

"ได้แม่ เดี่ยวชัยบอกสิงห์ให้"

ชัยช่วยบ่อนยาเม็ดทั้งหลายให้มารดา แล้วจึงประคองหล่อนกลับไปนอนพักที่เตียง เขาออกไปซักผ้าที่หลังบ้าน แม่มารดาเย็นย่นที่จะช่วยเท่าไรเธอก็ไม่ยินยอม

"ชัยซักคนเดียวได้แม่ มั่นนิตตัวเอง"

ชัยตากผ้าเสร็จ เข้ามาในบ้านจึงได้เห็นมารดากำลังก้มๆ เงยๆ ถูพื้น เขาอาสาเข้าไปช่วยถูให้ หากแต่คราวนี้เป็นอีกฝ่ายที่ไม่ยอมมาให้เขาทำ

"ชัยไปอาบน้ำเตรียมตัวเถอะ เดี่ยวจะไปเจอเพื่อนไม่ใช่หรือ"

"มีเวลาอีกตั้งนาน"

"ไปเถอะลูก ให้แม่ทำอะไรบ้าง นี่ชัยก็ไม่ให้แม่ทำงานแล้ว นะลูก...นะ..."

"...เอางั้นก็ได้แม่"

ชัยยืนมองดูมารดาที่ถูพื้นซ้ๆ อย่างตั้งใจ ร่างสูงไม่ยอมมละสายตาจนหล่อนต้องหันมาบอกลูกชายซ้ำ

"ไปอาบน้ำอาบทำสิลูก ไปได้แล้ว ไม่ต้องห่วง"

"..."

"ไปสิชัย"

ชัยยอมพยักหน้าในที่สุด แล้วจึงผลัดเป็นผ้าขาวม้าออกไปอาบน้ำนอกตัวบ้าน พออาบเสร็จเขาก็กลับเข้าไปในห้องนอนของตนแล้วสูบบุหรี่หนึ่งมวนก่อนจะเปลี่ยนเสื้อผ้า เขาใส่เสื้อกล้ามสีขาวพอดีตัวไว้ด้านในคลุมทับด้วยเสื้อเชิ้ตแขนสั้นที่ต้องพับแขนขึ้นอย่างต่ำอีกสองทบ ท่อนล่าง

สวมกางเกงขาบานตามสมัยนิยมตามด้วยรัดเข็มขัด ชายหนุ่มส่องกระจก
หวีผมเป่แล้วปาดขี้ผึ้งจนมันเรียบแปล้ ชัยซ่อนปืนเอาไว้หลังชายเสื้อ ว่ากันว่า
นับตั้งแต่ที่จิ๊อด เขาดีใช้ปืนเป็นคนแรก วงการนักเลงไทยก็ได้เปลี่ยนจาก
ยุคมีดมาสู่ยุคปืนอย่างรวดเร็ว

ชัยออกจากห้องไปตะโกนบอก

"แม่! ชัยไปแล้วนะ"

"ไปได้มาดีลูก"

ร่างสูงเดินไปที่มอเตอร์ไซค์ของตัวเอง สิ่งที่เหลือก็ให้เขา บอกว่าสี่ห้า
อย่างนี้แหละจ้าบ* ชัยไม่รู้หรอก เขาซื้อตามที่สิงห์เห็นพอดี ชีมันมาจนจะสองปี
ก็พบว่าเขายังชอบมันอยู่ อันที่จริงเขาไม่ใช่คนเรื่องมาก

ถนนโล่งเมื่อไม่มีนักเลงตีกัน และรถยนต์ก็ไม่ใช่สิ่งที่ทุกคนสามารถ
มีกันได้ง่ายๆ สองข้างทางมีเด็กวิ่งเล่นบนหญ้าเตี้ยๆ บ้างก็มีชาวบ้านที่กำลัง
ตกปลาในลำคลอง ด้วยเวลานี้บางกอกยังพอมีคลองน้ำใสอยู่บ้าง ลมเย็น
สบายโกรกพัดใส่ตัวเขา ชัยขับเพียงสิบห้านาทีก็ไปถึงร้านกาแฟของโจจง
แล้วก็พบกับทั้งสิงห์และคล้ายที่นั่งสูบบุหรี่ที่ร้านกาแฟสนทนากันอยู่ กับคล้ายนั้น
เขาไม่แปลกใจ แต่กับสิงห์...

"อ้าว หัวดีชัย นายเป็นไงบ้าง" คล้ายทักขึ้น ชัยหันไปแปะมือกับเพื่อน
ที่ยกมือขึ้นรอ แล้วจึงตอบ

"เราสบายดี นายล่ะ"

"สบายดี นั่งสิชัย"

"สิงห์ ทำไมอยู่นี้ได้ ยังไม่สี่โมงเลย โดดเรียนอีกแล้วหรือ"

ชายหนุ่มที่ถูกเรียกว่าสิงห์ยิ้มจนตาเป็นสระอิ สิงห์หา ชนะสงค์อายุเพียง
สิบแปดปี ยังอยู่ในชุดเครื่องแบบนักเรียนช่างกล สิงห์สูงชะลูดราวต้นตาล
หุ่นเพรียวลมตามสมัยนิยมไม่ต่างจากเขา จนชัยคิดว่าเมื่อสิงห์เติบโตใหญ่
ขึ้นกว่านี้ก็คงจะสูงยิ่งกว่าตัวเองแน่ๆ บนโหนกแก้มทั้งสองข้างของสิงห์หา

* จ้าบ เป็นคำศัพท์เกิดใหม่ในยุคนั้น แปลว่าดี เท่ เช้าทำ สุดยอด

มีรอยตกรกระเหมือนฝรั่ง ผมสีน้ำตาลแดงหรือที่เรียกว่าสีโคล่า จมูกโด่ง กรามคมเป็นสัน กับคางที่มีรอยบุ๋มตรงกลางยิ่งทำให้สิงหาดูเหมือนชาวตะวันตก เข้าไปใหญ่ และขับให้หล่อเหลาโดดเด่นออกมาจากฝูงเพื่อน รวมถึงดูโตกว่า ชายหนุ่มในวัยเดียวกัน ซึ่งนั่นก็ไม่แปลก เพราะสิงหามีสายเลือดอเมริกัน ครั้งหนึ่งไหลเวียนในร่าง สิงหาเป็นลูกที่พ่อชาวอเมริกันเซ็กซ์ไว้ แต่หากใคร หน้าไหนหาญกล้ามาเรียกสิงหาว่า 'ไอ้หรั่ง' นั่นก็อาจเป็นสิ่งที่สุดท้ายที่มันได้พูดเช่นกัน

สิงหาสนิทกับบรชัยตั้งแต่เล็ก นับตั้งแต่แม่ของตนย้ายจากอำเภอสัตหีบ จังหวัดชลบุรีมาอยู่พระนคร สิงหาก็เป็นลูกไล่ของพี่ชายมาตั้งแต่จำความได้ด้วยบ้านทั้งคู่อยู่ใกล้กัน เป็นหนึ่งในไม่กี่คนที่รู้ว่าบรชัยตาบอดสี...

"นิตหน่อยพี่ชัย"

สิงหาตอบพร้อมกับรอยยิ้มทะเล้น ทำเอาคนที่ได้ฟังอดไม่ได้ที่จะ ปาดั้วบนโต๊ะใส่เด็กรุ่มน่อง ก่อนชัยจะนั่งลงบนเก้าอี้ไม่สามขาแล้วสั่งกาแฟ มาดื่มบ้าง เสียงเพลงของเอลวิส เพรสลีย์ดังจากตู้เพลงให้ได้ยินไปทั่วทั้งร้าน จนนึกอยากขยับเท้ากันตามจังหวะอย่างอดไม่ได้ แม้แต่คล้ายเองก็เป็นหนึ่งในนั้น

"สิงห์ สิงห์ต้องตั้งใจเรียนนะ น้าน้อยอุตส่าห์ส่ง"

สิงหาทำหน้าเบื่อเมื่อถูกตำหนิ

"ผมไม่อยากจะเรียนแล้วด้วยซ้ำ อยากออกมาทำงานอย่างพี่ชัยกับพี่คล้าย บอกรแม่ แม่ก็ไม่ยอม"

ชัยส่ายหน้า

"สิงห์ตั้งใจเรียนเถอะ เซื่อพี่ มันจะดีต่อสิงห์ข้างหน้าในระยะยาว ได้เรียน ก็เรียนไป"

"..."

"อย่าเอาแต่โดดเรียน เทียวเตร่ ทะเลาะวิวาทไปวันๆ จะใช้ชีวิตอย่างนี้ ไม่ได้นะ"

สิงหาไม่ออกความเห็นด้วยเกรงใจชัยพี่ชายคนสนิท แม้ว่าในใจจะ

ไม่เห็นด้วย อิทธิพลของสมัยนิยมผลักดันให้วัยรุ่นเห็นว่าการเป็นอันธพาลคือเรื่องเท่ ส่วนคล้ายยังคงตั้งใจกับหนังสือพิมพ์ สิ่งหาที่เคียวถั่วฟังซัดตัดสินใจหันไปถามคล้ายเพื่อเบี่ยงประเด็น

"เจออะไรน่าสนใจใหม่พี่คล้าย"

"ทำไม อยากรู้ข่าวเรื่องพ่อรีંગ" คล้ายแซวทันทีตามประสาคนปากดี ใบคล้าย แก้วจ่อหอย หรือที่ทุกคนเรียกกันแค่คล้าย เป็นชายไทยแท้ผิวคล้ำ เครื่องหน้าคมเข้ม รูปร่างสูงหากแต่ล้ำลึกกว่าสิงหาทั้งซัย คล้ายมีดวงตาสองชั้นและริมฝีปากหนาอวบอิมเป็นจุดเด่น จมูกโด่งเป็นสัน ปีกจมูกกว้าง คิ้วทั้งสองข้างหนาเป็นบัน ชายหน่อมเป็นคนสนุกสนาน ขี้เล่น ใจกว้าง โดยเฉพาะกับสาว ๆ...ไม่ว่าสาวใดก็ล้วนตกหลุมรักที่คล้ายได้ไม่ยาก

"อะไร เรื่องอะไร" สิงหาหง

"มีข่าวไอ้หรั่งตายคนหนึ่ง ชื่อเนลลิสันอะไรสักอย่าง" คล้ายชี้ให้ดูในหน้าหนังสือพิมพ์

"โธ่ จะไปรู้อะไรได้วะ เออ แต่ผมรู้ว่าพ่อชื่อ...โรมัส" สิงหาออกเสียงโรมัสแบบไทยๆ "แค่นั้น แม่ก็รู้แค่นี้เหมือนกัน แล้วก็มิรูบเก็บไว้หนึ่งใบ" สิงหายักไหล่พลางเคียวถั่วต่อ

"สิงห์อยากเจอพ่อบ้างไหมวะ" คล้ายลดหนังสือพิมพ์ลง ถามอย่างนឹกลงซัย สิงหายักไหล่

"ตอนเด็กๆ อยากรู้อยากตอนนี้เฉยๆ เขาคงมีเมียใหม่ไปแล้วมั้ง"

"นั่นสิ"

"แล้วตกลงมีข่าวอะไรน่าสนใจใหม่คล้าย นอกจากเรื่องนั้น" ซัยเอ่ยถามหลังตีหมาแพ่ไปครึ่งแก้ว ยอมเลิกสั่งสอนสิงหา ขณะที่คล้ายสายหน้า

"เรื่องเดิมๆ มีโจรปีตถนนปล้นที่ภาคใต้ เอ้า เราอ่านจบแล้ว นายเอาไปลิซัย"

ซัยรับหนังสือพิมพ์มาอ่าน เขาชอบหนังสือพิมพ์...เหมือนที่ชอบดูโทรทัศน์...เพราะสิงห์บอกว่ามันเป็นภาพขาวดำ เป็นหนึ่งในไม่กี่สิ่งบนโลกนี้ที่ซัยกับทุกคนเห็นเหมือนกัน น่าเสียใจสำหรับซัยที่ภาพยนตร์ในสมัยนี้มีสี

ในฟิล์มเสียแล้ว

ชัยไล่สายตาอ่านข่าวหน้าแรก ข่าวปิดถนนสายหลักปล้นเกิดขึ้นซ้ำๆ อีกครั้งโดยที่ตำรวจและทางรัฐไม่อาจป้องกันได้ มีเหยื่อเคราะห์ร้ายตายสองศพ ชัยพับหนังสือพิมพ์แล้ววางมันลงบนโต๊ะ ไม่นึกอยากอ่านต่อ ด้วยทุกวันนี้ โจรผู้ร้ายมีมากกว่าตำรวจ เรื่องราวน่าสลดจึงเกิดขึ้นไม่จบไม่สิ้น เขาจุดบุหรี่สูบ ฟันควันสีเทาออกจากจมุกพร้อมๆ กับคล้าย ตั้งแต่เขาโตมาไม่เคยเห็นผู้ชาย คนใดไม่สูบบุหรี่

"เดี๋ยวนายต้องไปพบเสียไซโคไซท์ไหมชัย"

"ไซท์ทำงานนะ" ชัยฟันควันออกจากจมุกอีกครั้ง "แล้วเดี๋ยวนายไปไหน"

คล้ายยิ้มเจ้าเล่ห์ "ไปหานิภา"

ชัยขมวดคิ้ว "ไปแต่หัววันเลยหรือ"

นิภาทำงานเป็นนักร้องในคลับแห่งหนึ่ง เป็นหญิงสาวที่คล้ายติดพันอยู่

"เปล่า ก็เดี๋ยวจะกลับบ้านไปเปลี่ยนเป็นชุดหล่อนก่อน"

สิงหาที่คาบมวนบุหรี่สีขาวเอ่ยอู้อี้ "ระวังเถอะ ถ้าเจ้าหล่อนมีผ้าอยู่แล้ว เดี่ยวพี่จะช่วย พี่คล้าย"

"ไม่มีนะ" คล้ายโบกไม้โบกมือ เห็นเป็นเรื่องราวไร้สาระ

"ถือว่าผมเตือนแล้วนะ กลับไปพาดจึกก็เล่นๆ ต่อไม่ตีเรื่อ"

"ก็ไว้ก่อน..."

"ผมว่านิภามีผ้าแล้ว ไม่งั้นหล่อนจะเล่นตัวปานนั้นรี"

สิงหาเอ่ยแล้วดึงหนังสือพิมพ์มาอ่านบ้างเมื่อผู้เป็นพี่ทั้งสองไม่มีใครอ่าน เขาอ่านไล่ไปหน้าสอง

"หือ นี่ปะไร มีข่าวพวกไอ้ปู้นี่"

"อ้อ ไซท์ ไอ้ปู้ ระเบิดขวด ไม่มีอะไร ก็แค่เอาเรื่องเก่ามาเล่าใหม่นิดหน่อย"

คล้ายหัวเราะขื่นๆ ถ้าจะกล่าวถึงนักเลงยุคกรีกแอนดริโอลชื่อดังที่สุดในสมัยนี้ ชนิดที่เรียกว่าไปไหนมาไหนก็ต้องมีคนเคยได้ยินชื่อ เห็นทีจะหนีไม่พ้นปู้ ระเบิดขวดไปได้ เพราะแค่เอ่ยชื่อออกไป ไม่ว่าวัยรุ่นหน้าไหนก็ต้องร้องอ้อ หากตอนนั้นจึกโกซื่อดังอย่างปู้ ระเบิดขวด รวมถึงคูกรณีตัวเอ้อย่างแดง ไบเล่

และอีกหลายคนได้ถูกรวบตัวเข้าคุกลาดยาวตั้งแต่ปีพุทธศักราช 2503 แล้ว และยังคงต้องอยู่ในนั้นอีกสักพักจนกว่าทางการจะปล่อยตัว ชัยได้ยืนยันว่า ทั้งคู่ไปอ้อมอ้อมๆ มีเรื่องกันต่อภาคสองในคุก แต่อันนี้ก็เป็นเรื่องเกินกว่าที่เขาจะรับรู้ได้ แล้วเขาก็ไม่นึกอยากจะเข้าไปอยู่ในคุกเดียวกันเพื่อรู้เรื่องราวภาคต่อ

"ขอขมายามันวะ ปู ระเบิดขวด" สิงหาเอ่ย "อยากมีฉายาเท่าๆ ชัยบ้าง"

คล้ายที่ได้ฟังยิ้มเจ้าเล่ห์ "ฉายาเพื่อนเราก็ใช้จะน้อยหน้าที่ไหน ใช้ใหม่ ชัย ตาเหยี่ยว"

คล้ายเอาข้อศอกถองเจ้าของฉายา ชัยส่งสายตาปรามเพื่อนให้เอ่ยเสียงเบา เรื่องอย่างนี้ไม่ควรพูดคุยกันเสียงดัง เหล่าอันธพาลในยุคนี้เมื่อสร้างชื่อได้เมื่อไหร่ก็จะเริ่มมีฉายาเป็นของตน

ในสมัยนั้นดูเหมือนว่าทุกสิ่งทุกอย่างจะมีสมญานามกันไปหมด ไม่ว่าจะพวกนักเลงหัวไม้ สถานที่ ดารา-นักร้อง นักการเมือง หรือแม้แต่คนดังในสังคม ลามไปถึงขนาดที่นายกรัฐมนตรียังมีฉายา ซึ่งสำหรับนักเลงส่วนใหญ่แล้ว ฉายามักจะมาจากหนังสือพิมพ์เป็นผู้ตั้งให้ หรือไม่ก็มาจากถิ่นฐานบ้านเกิดของแต่ละคน หรือความพิเศษเฉพาะตัวของตัวเอง

ชัยนั้นตาไว ไม่เคยพลาดสักครั้ง แม้จ๊อด เขาดีจะเป็นผู้แรกในวงการนักเลงที่เริ่มใช้ปืน แต่ครั้งแรกสุดนั้นจ๊อดยิงพลาด แทนที่จะสังหารเป้าหมายที่เป็นศัตรู กลับกลายเป็นไปจับชีวิตหญิงสาวผู้ไม่เกี่ยวข้องคนหนึ่ง ทว่าชัยไม่เคยเป็นเช่นนั้น เขาไม่เคยพลาดแม้แต่ครั้งเดียว จนเกิดเป็นเสียงเล่าลือส่งต่อๆ กันไปว่านรชัยมีดวงตาแบบเดียวกับเหยี่ยว จึงเกิดเป็นฉายาชัยตาเหยี่ยวให้คนลือกันอึงอลไปทั่ว ทั้งที่ผู้ถูกเรียกนั้นตาบอดสีแท้ๆ

แต่ใช่...ชัยรู้ตัวดีว่าตนตาไว มันอาจเป็นความสามารถที่สิ่งศักดิ์สิทธิ์มอบมาให้เพื่อทดแทนการมองไม่เห็นสีของเขา ไม่มีสิ่งใดฉลาดสายตาเขาไปได้ ไม่แม้แต่แม่มดหรือแมลงวันสักตัว

"เรื่องศพนี่สยงวะ" สิงหาที่กลับมาอ่านหนังสือพิมพ์หน้าแรกเอ่ยพลางขมวดคิ้ว "หนังสือพิมพ์เขียนซะจะอ้วก คิดถึงเลือดสีแดงๆ นองทั้งถนนแล้วชนลูกพิลึก"

"ที่ตอนตีกับโรงเรียนคู่อริไม่เห็นสิ่งไหนกลัวเนอะ เอาเหล็กชุดซาร์ปแทงอย่างเงี้ยะ เลือดดีก็ระอูด" คล้ายทำท่าเสียนแบบนักเขียนช่างกลเวลาแทงกัน "แม่ง...เด็กสมัยนี้ตีกันอย่างโหด"

"แหม พี่คล้ายก็ว่าไป"

ชัยยกกาแฟขึ้นดื่มในรวดเดียว เขาไม่เคยเห็นความแตกต่างของสีเลือดกับสีน้ำมันที่ใช้เติมรถหรือแม้แต่สีน้ำกาแฟ นั่นกระมัง...เหตุผลที่เขาไม่กลัวเลือด ไม่เคยต้องรีบล้างมันออกเมื่อมันกระเซ็นมาโดนตัว ไม่เคยมองเห็นความลึกของบาดแผลตัวเอง ไม่เคยสยดสยองกับมัน

"เราไปแล้วนะ" คล้ายเอ่ยแล้วจึงลุกขึ้นยืน วางเงินเอาไว้พอดีกับค่ากาแฟ และขนมของตน ท่าทางกระฉับกระเฉง

"บ๊อดโร! รีบอะไรขนาดนี้พี่คล้าย นิภาไม่หนีไปไหนหรอก"

"พี่จะเอาปืนไปให้พี่เชียรช่วยดูต่างหาก วันก่อนยิงแล้วมันตีบมาก ไม่รีบไปกลับตั้งแต่เวลานี้หรอกเว้ย" คล้ายเอ็ด

"คล้าย เสียใจฝากเรามาชวนนายไปทำงานอีกครั้ง นายกำลังตั้งเสียอยากได้ตัวนายมาช่วยงาน"

ใช้ว่าโต๊ะนี้จะมีแต่นักเลงใหญ่อย่างชัย ตาเหยี่ยวคนเดียวที่เ็น คล้ายเองก็ไม่ได้ด้อยกว่าเขามากนัก หากแต่คล้ายก็ยอมลงให้เขาเสมอทั้งที่อายุเท่ากัน คงเป็นเพราะเขาเคยช่วยชีวิตคล้ายจากการถูกนักเรียนโรงเรียนฝั่งคู่อริไล่ตีมาก่อนตั้งแต่สมัยที่คล้ายยังเรียน ปวช.

คล้ายนั่งคิดไป

"...เอาไว้ก่อนนะชัย เราฝากขอบคุณเสียด้วย แล้วจะให้คำตอบที่หลังเราไปก่อนนะ"

"อะไรวะ เสียไม่ฝากมาชวนผมบ้างเหอะ ผมอยากทำงาน อยากมีปืนด้วย" สิงหาแทรก

"แล้วแต่นายเลย โชคดีนะ" ชัยอวยพรเพื่อน

"อ้อ ขอบใจ ส่วนแกะนะไอ้สิงห์" คล้ายหันไปหาเด็กรุ่นน้อง ดวยหนังสือพิมพ์ มาม้วนแล้วตีใส่กบาลมันเต็มรักจนสิงหาร้องโวย "ตั้งใจเรียนไปไอ้ห่า ยังเด็ก"

ยังเด็ก พูดเรื่อยเจื้อย วันๆ ไม่ทำอะไร เอาแต่มีเรื่อง"

คล้ายเอ่ยทั้งที่ในอดีตตัวเองก็ไม่แตกต่าง แล้วจึงหยิบแว่นกันแดดมาสวมดูมาดเท่ราวพระเอกหนังจนสาวๆ ในร้านหลายคนแอบมองอยู่หัวเราะคิกคัก ก่อนจะเดินออกจากร้านกาแฟไปรอเรียกรถตุ๊กตุ๊ก ชัยอยู่กับสิ่งหาอีกคู่หนึ่ง ก่อนจะเหลือบมองนาฬิกาบนฝาผนังแล้วเอ่ย

"ต้องไปหาเสียโชคแล้ว เอ้า พี่เลี้ยง" ชัยวางเงินลงบนโต๊ะ

"เหออ ไปด้วยสิ"

ชัยหรีต่า "เอาไว้ก่อน กลับบ้านไป อย่าให้เด็ก เดียวน้ำหนักน้อยเป็นห่วง"

"โอ้..."

"สิ่งๆ การเป็นจิ๊กก็อย่างที่สิ่งๆ เป็นทุกวันนี้มันไม่เหมือนการเป็นนักแสดง"

'จิ๊กโก๋' นั้นเป็นคำเรียกสมัยใหม่ที่ผู้ฟังฟังแล้วรู้สึกเบาหัวกว่าคำว่า นักเลงอยู่พอประมาณ เพราะจิ๊กโก๋ส่วนใหญ่ยังเป็นนักเรียนอยู่ แคดีรันฟันแทงตามประสาคนคึกคะนอง แต่ไม่ได้ทำเป็นอาชีพ

การที่จิ๊กโก๋จะข้ามขั้นหรือ 'เทิร์นโปร' ไปเป็นนักแสดงมืออาชีพได้นั้นต้องมีการสร้างวีรกรรมไว้มากมายพอตัว คล้ายๆ กับการติดตามบนป่าของแต่ละคนทางคนที่ก็ได้ดาวมาหนึ่งดวงเป็นยศ หลายๆ ที่เข้าก็ได้ดาวมาเป็นกระสอบ หากไม่ถูกตำรวจหอบไปไว้ในคุกเสียก่อนก็จะมีขาใหญ่ที่เห็นผลงานเข้าตา มาทาบตามให้ไปทำงานด้วย

และการเป็นมืออาชีพย่อมมีชีวิตและอิสระเป็นเดิมพัน

ชัยกล่าวต่อ "แล้วถ้าถูกตำรวจจับเข้าตะราง โทษมันก็ต่างกันเยอะ รู้อยู่แก้ไขไม่ใช่หรือไง จอมพลผ้าขาวม้าแดงปราบนักเลงหนักแค่นั้น"

ชัยเอ่ยถึงฉายาของท่านจอมพลสฤษดิ์ ผู้ซึ่งออกคำสั่งล้างบางผู้ที่กระทำตนเป็นอันธพาลตั้งแต่ในปีพุทธศักราช 2501 ทำให้นักเลงรุ่นใหญ่ถูกขังลิ้มในคุกไปมาก ส่วนพวกที่ฝังดาบอยู่ทุกวันนี้เป็นรุ่นเกิดใหม่ แม้แต่ชัยก็นับว่าตัวเองเป็นรุ่นเล็ก

สิ่งๆ ที่รับฟังทำหน้าที่ไม่พอใจแต่ก็ไม่ขัด กอบเงินที่ชัยกับคล้ายทิ้งไว้ให้มาไว้ในมือ

"แล้วพรุ่งนี้ที่จะมาหาผมที่บ้านไหม"

ชัยนึกถึงสิ่งที่กำลังจะต้องไปทำก่อนตอบ

"...ดูก่อน พี่ไปละ"

สิงหาพยักหน้าแล้วจุดบุหรี่ดูอีกตัวเมื่อชัยเดินออกไปจากโต๊ะ ชัยคร่อมขาบนมอเตอริไซด์คันเก่งด้วยไม่ยอกที่รอในเวลาที่มืดกว่านี้เพราะมันยากสำหรับเขาเต็มที่ จนในที่สุดเขาก็มาถึงที่หมาย

"เฮ้ ชัย ชัยมาแล้ว!"

เสียโชคหนึ่งในผู้มีอิทธิพลในย่านนี้เข้ามาดูหลังจากลูกน้องที่กำลังขึ้นหน้าเสียโชคเป็นชายร่างท้วม สวมสร้อยพระเครื่ององค์ใหญ่หลายเส้น และสวมแว่นตากรอบทองสีเหลือง มีหน้าตาใจดีอย่างที่คาดไม่ถึงว่าจะเป็นผู้ทำธุรกิจสีเทาจนถึงดำมืด ชัยยิ้มเพียงนิดเดียวเท่านั้นแล้วกระพุ่มมือไหว้เจ้านาย

เสียโชคส่งเสียงคำราม "หลีกกันลิวะ! ไม่เห็นเหรอว่าชัยน้องชายกูมาหลีกไปให้หมด!"

บรรดาลูกน้องคนอื่นๆ แหวกทางออกเพื่อให้ชัยที่ถูกเสียโชคโอบคอเดินได้สะดวก ชัยยังคงรู้สึกเกือกระดากกับอิทธิฤทธิ์ที่ได้รับแม้ว่าตนจะทำงานกับเสียโชคมานานพอควร

"...ชัย ชัยต้องช่วยเสียนะ พวกไอ้ยังมันซัดขาเสียน..."

ผู้เป็นนายยังคงพูดไปเรื่อยๆ ราวกับเด็กฟ่องครู ขณะที่ชัยซึ่งนั่งกินข้าวอยู่กับเสียโชครับฟัง ชายหนุ่มเคี้ยวข้าวหอมมะลิชิ้นดีแล้วกลืน

"เสียอยากให้ผมจัดการเสียนยังเลยเหรอครับ" ชัยถามแบบตรงประเด็นไม่อ้อมค้อม

"วันนี้ยังไม่ต้องหรรอก เอามือตีนมันก่อน มีสี่คนเอง นะ เสียนรู้ชัยทำได้เสียให้เด็กไปสี่ไปแล้ว ไอ้สี่คนนี้นั้นมันมันรับของที่ในเตตลับซบาวะ เดียวเราไปนั่งฟังเพลงตีหมิงกัน ไหนๆ คินนี้ก็เป็นคินส่งท้ายปีเก่า แล้วชัยก็ไปจัดการให้เสียนหน่อย นะ"

ชัยพยักหน้าอย่างว่าง่าย ไม่ได้เถียงแม้สักคำ

เสียโชคยิ้ม "เนี่ย เสียนคิดที่สุดที่ได้ชัยมาทำงานให้ แล้วที่เสียให้ชัย

ไปชวนคล้าย คล้ายว่ายังไง"

"คล้ายบอกว่าขอคิดดูก่อนครับ"

ใบหน้าของเสี่ยโชคกระตุกไปนิดที่ไม่ได้ตั้งใจ แต่ก็ปรับสีหน้าได้รวดเร็ว

"...จันก็ไม่เป็นไร รอวันที่คล้ายเขาอยากมาแล้วกัน"

"ครับ คล้ายฝากขอบคุณเสี่ยด้วยครับ"

"ไม่เป็นไร คนกันเองทั้งนั้น..."

ชัยเดินตามหลังเสี่ยโชคก้าวเข้าไปในไนต์คลับชบาเร่ หนึ่งในคลับชื่อดังที่ตั้งอยู่บนถนนเกษร หน้าคลับแขวนป้ายประดับประดาด้วยหลอดไฟฟลูออเรสเซนต์หลากสีสีนดูน่าชมคล้ายกับกองไฟที่หลอกให้แมลงเม่าบินเข้าใส่ มีสาว ๆ แต่งตัวสีฉูดฉาดนั่งสั่นทันสมัยคอยต้อนรับอยู่ข้างหน้าเป็นอาหารตาให้หนุ่ม ๆ ชัยไม่รู้หรือทราบดีว่าสีฉูดฉาดที่แห่งนี้มีมากเพียงใด รู้แต่ว่านี่คือสิ่งที่ผู้คนเขาพูดกัน แม้แต่เขาเองยังอดไม่ได้ที่จะเหลือบมองชาวอันวับ ๆ แวม ๆ ของพวกนั้นบ้าง แม้สาวก้าก้นคนหนึ่งส่งยิ้มยั่วให้เขา ชัยเพียงแต่ยิ้มบาง ๆ ตอบหล่อน

เพียงไม่กี่วันผู้จัดการของร้านก็รีบออกมาต้อนรับเสี่ยโชคและคณะจัดที่นั่งมุมที่ดีที่สุดที่จะได้เห็นนักร้องสาวชื่อดังของร้านชัด ๆ ให้พวกนักเลงทั้งหลายนั่ง ชัยสวมแว่นตากันแดดสูบบุหรี่หมดไปสองมวน จนกระทั่งเสี่ยโชคเอี้ยวตัวมากระซิบกับเขา

"ชัย เห็นไอ้สีตัวนั้นแล้วใช่ไหม มันนั่งอยู่ทางนั้น..."

ชัยพยักหน้า

"ชัยอยากได้ใครไปช่วยไหม เดี่ยวเสี่ยให้ไอ้เปี้ยกไปด้วยแล้วกัน"

"ไม่ต้องครับเสี่ย ผมจัดการได้"

"เอางั้นหรือ จันไปเลยไหมชัย" เสี่ยโชคเร่งอย่างคนใจร้อน

"...ได้ครับ"

ชัยตอบเสียงนิ่งแล้วถอดแว่นตากันแดดออก เขาหยิบแก้วเหล้าขึ้นมาจากโต๊ะ กระจกดื่มไปสองอีกขณะเดินตรงไปยังเป้าหมาย เสี่ยโชคพยักหน้า

ส่งสัญญาณให้กับลูกน้องสองคนในแก๊งให้เดินตามประกะบคนสำคัญอย่างซัยห่างๆ ซัยแสร้งทำเป็นเมามายเดินไปยังโต๊ะของลูกน้องเสี่ยยัง เหล้าในมือหกลงบนไหล่ใครคนหนึ่ง มันผุดลุกขึ้นแล้วส่งเสียงเอะอะทันที

"เฮ้ยไอ้น้อง! แบบนี้ก็สวยสิวะ!!"

"โทษครับพี่ ผมเมา" ซัยยกมือไหว้ปลกๆ ทำท่าเหมือนจะเดินไม่ไหว แต่คนพวกนั้นไม่ยอม

"พูดง่ายๆ แบบนี้ได้ไงวะ! แล้วจะเอาอย่างไร" ซัยถูกผลักดันออกหาเรื่องจนกระเด็นไปชนอีกคนอย่างชวნიให้โมโห เขาเหยียบเท้ามันด้วย

"โอ๊ย!"

"...ไม่เอาอย่างไรครับ"

"อ้าว นี่มันกวตืนนี่หว่า" ชายที่ตัวเปียกหಲ್ಲาลาเข้าไปกระซอกคอเสื้อซัยทันที

"เล่นแม่งเลยพี่ดิน!"

"เอาแม่งเลย!! เหยียบตีนผม!"

เสียงเชียร์ของอีกสามคนร้องกันแข็งแแต่ด้วยถือว่าตนเป็นนักเลงโต ก่อนใครคนหนึ่งจะสะกิดใจ

"เอ๊ะ! ใ้หมอนี่หน้ามันคู้ๆ อยู่นะ..."

ก่อนที่ดินจะนีกออกกว่าคนที่ตนกระซอกคอเสื้ออยู่เป็นใคร หมัดลุ่นๆ ก็ถูกปล่อยเข้าเต็มเป้าตาซ้ายจนชกตา ดินตะโกนขณะกุมตา

"เอาแม่งให้ตาย!!"

สมุนของเสี่ยยังอีกหนึ่งคนยกเก้าอี้ขึ้นหมายฟาดซัยเต็มรัก แต่ชายหนุ่มกลับโยกหลบได้ทันจนเก้าอี้มันนั่นพลาดเป้าไปฟาดพื้นอย่างแรงจนแตก ก่อนเขาจะวิ่งหนีไปที่หลังร้านด้วยไม่อยากตกเป็นเป้าสายตานานกว่านี้ อีกสี่คนก็วิ่งตามเข้ามา ทุกคนเข้าไปสู้กันอูตลุดอยู่ข้างใน เบียดกับสม ลูกน้องอีกสองคนของเสี่ยไซคปิดทางเข้าออกร้านไว้ให้ซัยจัดการได้เต็มที่ ไม่มีใครผ่านเข้าไปได้

ซัยหลบหลีกทุกการต่อสู้ได้หมดจรวดราวกับเป็นแมลงวันที่มีแปดตา ภาพหมัดและลูกเตะทั้งหลายเหมือนภาพสโลว์โมชั่นในสายตาเขา ตอนเด็กๆ

ชัยกับสิงหาเคยตามพวกหุ่นพีแถวบ้านไปค้ายมววย ครูเจ้าของค้ายังชมว่า เขามีพรสวรรค์กว่าใครเพื่อน ชัยไม่รู้จะทำไมมันถึงเป็นเช่นนั้น หรือเพราะชะตาลิขิตให้เขาต้องเป็นนักเลง

"โอ๊ย!"

ชัยร้องลั่นเมื่อถูกจ้วงแทงเข้าจนได้ตรงแขนซ้าย แสบแผลที่เลือดไหลซึม แม้จะดาตีอย่างไร แต่สีรุ้มหนึ่งก็ยังมีเป็นเรื่องยาก ชัยเหลือบมองนาฬิกา บนฝาผนังไกลๆ อีกสองนาทีกะเที่ยงคืน...

มือหนาล้วงหยิบปืนที่เหน็บไว้ข้างหลังขึ้นมา ชักออกมาอย่างแม่นยำ ไปส่นัดพร้อมๆ กับที่พลุเฉลิมฉลองดังขึ้น สีบั้ง...เลือดที่ดูไม่ต่างจากสีน้ำกาแพ ทะลักออกมาจากร่างเหล่านั้น ทั้งสี่ตายเป็นผี ดวงตาเหลือกขึ้นขณะที่พลุเฉลิมฉลองขึ้นปีใหม่มายังคงถูกจุดเสียงดังติดกัน ก่อนร่างหนึ่งจะกระตุกเหือกขึ้น อย่างไม่คาดฝัน ชัยไม่รู้ร่องที่จะยิงซ้ำจนวนร่างนั้นแน่เนิง น้ำเลือดของมันกระเซ็น เข้าใส่ลำแขน ลำตัว และซีกหน้าขวาของเขา แต่ชัยไม่รู้สิกรู้สาแม้จุมจะ เต็มไปด้วยกลิ่นคาวเลือด

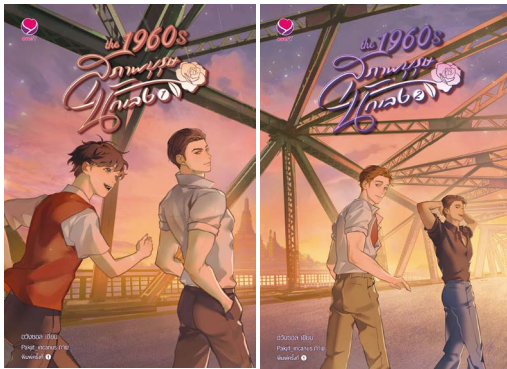
ยิงคนต้องยิงให้ตาย เพราะถ้ามันไม่ตาย เราตาย

จู่ๆ บรรดาลังไม้เท้าดลุมที่ตั้งเรียงกันอยู่ไม่ไกลกลับขยับไหวเพียงนิด แต่แค่นั้นก็ไม่อาจเด็ดลวดหูตาของชายตาเหยี่ยวไปได้ เขาเหยียดแขนตรง เล็งปืนไปยังทิศทางนั้นอย่างรวดเร็ว พร้อมจะจัดการศพที่ห้า

นรชัยตัวแข็ง ดวงตาเบิกกว้าง หัวใจกระตุกวูบ

เด็กหนุ่มที่ตัวสันตรงปลายกระบอกรบปืนของเขา มีสี...

สีที่ไม่ใช่สีขาวดำ

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/46bMEqP>